

με νὰ πεθάνω μαζί του τούλαχιστον !

— Δέν θα πεθάνης μαζί του, είπεν ο γενναῖος γαύτης, συγκεκινημένος. Θὰ ξαναγυρίσωμε ὅλοι, ήσύχασε ! γιατὶ ἔχομε κ' ἐμεῖς ἔνα μικρὸ λογαριασμὸ νὰ ξεδιαλύνωμε μὲ τοὺς στεριανούς. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΟΠΟΥ Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΡΟΥΝ
ΕΞΕΓΕΙΡΕΙ ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΣΜΟΝ

Ἐνῷ ἡ λέμδις ἀπεμακρύνετο, ὁ Κος Μπρόουν,— ως νὰ ἥθελε μὲ τὴν ἀνεξήγητον διαγωγήν του νὰ καταπλήξῃ περιστότερον ἀκόμη τὸν συνένοχόν του, — διηθύνθη πρὸς τὸν ἵπποτην καὶ τὸν Παλουάζον, ἔκουσεν ἡσύχως τὰ δεσμά των καὶ τους ἔθοιθησε νὰ ἐγερθοῦν, λέγων :

— Ήσυχάσατε, κύριοι, οἱ φίλοι σας εἰνε τώρα ἀσφαλεῖς. "Οσον ἀφορᾶ σᾶς προσωπικῶς, μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου" ἔγὼ θὰ ἔξουδετερώσω τὰ στρατηγήματα τῶν ἀθλίων, οἱ δόκιμοι σᾶς ἔστησαν τὴν ἀτίμην αὐτὴν παγίδα, καὶ ἀν ἔχουν σκοπὸν νὰ σᾶς κάρουν τὸ παραμικρὸν ἀκόμη, θὰ λογαριασθοῦν μαζὶ μου. . . Τώρα εἴμπορετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ οἰκημά σας. Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ;

Ο Σαιν-Ροκαντέν καὶ ὁ Παλουάζος δὲν ἤξευραν πῶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτῆρά των. Τὸν ἀπεχαιρέτησαν μὲ ἑκδηλώσεις ἀπέιρου εὐγνωμοσύνης καὶ ἀνεχώρησαν.

Μόλις ἔξηφανίσθησαν, ὁ Ρενώ ἐφώναξε πρὸς τὸν Παύλον :

— Τρέχα ἀμέσως ἐδῶ ἐτὸ πυροβολεῖσθαι, καὶ πὲς νὰ πυροβολήσουν αὐτοὺς τοὺς παληγανθρώπους. Γρήγορα !

— Μήν κινηθῆς, ἄθλε ! ἐφώναξεν ὁ Μπρόουν. "Ἄλτι! ἐπανέλαβε στρέφων τὸ πιστόλι του πρὸς τὸν Ισπανόν, ὁ ὄποιος ἔσπειδεν ἥδη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν διαταγήν.

— Λοιπὸν μὲ προδίδετε, κύριε Μπρόουν ! εἴπεν ἔξω φρενῶν ὁ Ρενώ. Κυττάξετε καλά !

— Ήσυχάστε, μίστερ Ρενώ ! Φωνὴς καὶ ἀηδίες δὲν μᾶς χρειάζονται ! Ήσυχάστε !

— Προδότα, κακοῦργε !

— Κύριε Ρενώ, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, νάφηστε τές φωνές ! Βλάτε νὰ σᾶς ὄμιλήσω πρῶτα, καὶ ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ θὰ ἐπιδοκιμάστε καθ' ὅκληρίαν τὴν διαγωγήν μου καὶ σεῖς ὁ ίδιος.

— Τσιως μάλιστα θά σας ζητήσω καὶ συγγνώμην, ἔ;

— Πολὺ πιθανόν !

— Ἀμφιβάλλω.

— Ελάτε ποὺ σας λέγω, καὶ θὰ ἴδουμε ποῖος ἔχει δίκαιον !

Ο Ρενώ, δαμασθεὶς ἀπὸ τὴν πεποίθησιν μεθ' ἡς ὠμίλει ὁ φίλος του, τὸν ἱκολούθησε μουρμουρίκων, ἀφοῦ ἀπέλυσε

τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παύλου, ἡλαττωμένους κάπως ἔνεκα τὴν ὑπερβολικῶν περιποιήσεων τῶν γάλλων πεζοναυτῶν . . .

Οι δύο πανούργοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν των σιωπηλοῖς, βυθισμένοι εἰς σκέψεις.

— Οταν εὑρέθησαν μόνοι τῶν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Ρενώ ὠμίλησε πρῶτος :

— Θά μου ἔξηγήστε λοιπὸν τὴν ἀνεξήγητον διαγωγήν σας ;

— Εὐχαρίστως.

— Ἐνθυμεῖσθε, μίστερ Ρενώ, ποὺ σας ἀφησα τὸ ἀπόγευμα, διὰ νὰ ὑπάγω ἐτὸ ἄγγειλο βαπτόρι ;

— Μάλιστα.

— Ἐπῆγα νὰ πάρω κάτι γράμματα ποὺ ἐπερίμενα ἀπὸ τὸ Λονδίνον.

— Επειτα ;

— Εἰσθε ἀνυπόμονος, μίστερ Ρενώ. Καὶ δύμως τὰ δυσάρεστα νέοι ἔρχονται γρήγορα.

— Ποιὰ δυσάρεστα νέα ; Όμιλήστε επιτέλους !

— Μίστερ Ρενώ, μέσαι ἐτὸ βαπτόρι ἔκαμα μίαν πολὺ δυσάρεστον γνωριμίαν. Ἐνῷ ὠμίλησα εἰς τὴν γέφυραν μὲ τὸν πλοίαρχον, ποῖον νομίζετε ὅτι εἶδα ; "Αν τὸν εὔρετε ! . . .

— Δὲν εἴμπορδ νὰ εἰπῶ δχι. Ἐνηγρήστε μὲ θαυμαστὴν φρόνησιν.

— Εἴμεθα σύμφωνοι καὶ χαίρω πολύ. Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ γλυτωσμεν ἀπὸ τὸν μαρχήσιον, ποὺ μᾶς δῆλον εἰς τὸσον κακήν στιγμήν.

— Δὲν ἔξειρω νὰ λύω αἰνίγματα. Λέγετε μίαν φράν ἀρχήτερα !

— Ας ἔχετε χάριν, θά σάς τον εἰπῶ : εἶδα τὸν μαρχήσιον Λουδούκον Νοαρμών.

— Τὸν Λουδούκον Νοαρμών ! ; τὸν θεῖον τοῦ Ρογήρου ;

— "Ολον καὶ δλον.

— Καὶ σᾶς ἀνεγνώρισε ;

— "Οχι, δέστι ἀπέργυα νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός του. Ἐκρύθηκα δόσον ἡμποροῦσα, καὶ ἥλθα ἐδῶ νὰ τα ποῦμε μεταξύ μας. Τὰ σχέδια μας καταστρέφονται.

— Δυσάρεστον πρᾶγμα ! Δὲν βλέπω δύμως τὸν λόγον τῆς διαγωγῆς ποὺ ἔδειξατε πρὸ δλίγου . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ὑπῆρχε σπουδιότατος λόγος !

— Δὲν καταλαμβάνω.

— Θὰ καταλάβετε. Ποῖος ἥτον ὁ σκοπὸς μας ; Ἡθέλαμε νὰ ξεκάνωμε τὸν Ρογήρον Νοαρμών, διὰ τοὺς γνωστοὺς κληρονομικούς λόγους.

— Καὶ σεῖς ἔσωσατε τὸν Ρογήρον. Τώρα τί κάμνομεν ;

— Θὰ εὐρεθῇ ἄλλη εὐχαρίστια.

— Διατὶ νάναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον δ, τι ἥμπορούσαμεν νὰ κάρωμεν σήμερον ;

— Μίστερ Ρενώ, λυπούμας πολύ, ἀλλὰ σᾶς ἐπίστευα διωρατικῶν.

— Εξηγηθῆτε.

— Πολὺ καλά. (Ἔπειται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

εὐδὲ ὁ μαρχήσιος ὁ πραγματικὸς εἶναι ἀκόμη ζωντανός ;

— Εἶνε δι' δλίγον καιρόν, διέκοψεν ὁ Ρενώ μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα.

— Ὁπωςδήποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῆ καὶ βασιλεύει. Καθὼς ἔμαθα, ταξιδεύεις ὑπὸ ἀστηρὸν ἐν τοῖς κόγυνις.

— Δοιπὸν δὲν ἔχομεν φόδον ;

— Τώρα δχι. "Ἄν δὲν ἐπενέβαινα δύμως ἔγω πρὸ δλίγου, θὰ ἐμάνθην τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ θὰ ἐπαρουσιάζετο νὰ διεκδικήσῃ τὰ κληρονομικά του δικαιώματα. Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νὰ σκέψαμεν αὐτόν.

— Διατὶ δὲν ἔχομεν φόδον πρῶτα ;

— Τώρα δχι. "Ἄν δὲν ἐπενέβαινα δύμως ἔγω πρὸ δλίγου, θὰ ἐμάνθην τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ θὰ ἐπαρουσιάζετο νὰ διεκδικήσῃ τὰ κληρονομικά του δικαιώματα. Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νὰ σκέψαμεν αὐτόν.

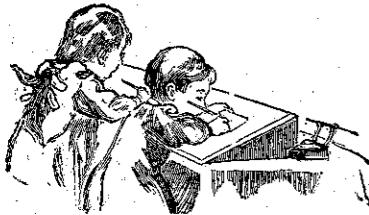
— Διατὶ δὲν ἔχομεν φόδον πρῶτα ;

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

B'.

Σᾶς ἔλεγα προχθές, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τερπνῶν καὶ καταλλήλων βιβλίων ἀποτελεῖ τὴν ὀρατοτέραν διασκέδασιν, σᾶς συνίστων δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν πολυθρητῶν τόπων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλίου Βράχου» ; Καὶ ἔγραφη ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέροντα περὶ τὸν Ακόλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ; Καὶ λησμονεῖ κανεῖς, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ἀπαξ τὰ ἀστειότατα ἐκεῖνα «Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπάπερ» ; Καὶ τὴν ὀρατότερην πολυθρητῶν μικρὰν πολυθρητήν τοῦ Πάγων ; Καὶ τὸν συμπαθεῖς «Μικρούς Ροβίνσωνας τοῦ Βράχου» ; Καὶ τὸν συγκινητικότατον ὄπεινον «Ορφανὸν τῆς Νέας Ορλεάνης» ; Τί δὲ νὰ εἴπω

ΤΗΣ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΗΓΕΙ Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
της έγγραφης εἰς τὸν νέον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης»
τὸ ἔξοχον μυθιστόρημα τοῦ HENRI MALIN

Σπεύδουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» διὸ νὰ προθέσουν τὴν προθεσμίαν.

Τιμάται διὰ τοὺς Συνδρομητάς: Αδετον φρ. 3,50 — Χρυσόδ. φρ. 5.

“ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ”

“Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Δαχείου καὶ νὰ ἔχουν τὸ Προνόμιον τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀς σπεύσουν νὰ ἐπιστρέψουν σύμπεπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀντίτιμου τὸ Δελτίον τῆς έγγραφης, διότι οὐδεμίᾳ παράτασις τῆς προθεσμίας θὰ δοθῇ.”

ΟΙ ΧΡΥΣΟΦΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· τὸ πελ. 222)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΟΝ — Ο ΓΟΛΙΑΘ
ΚΑΙ Ο ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ

Ἐλεύθεροι! ἐλεύθεροι! Μία ώρα φρενητιώδους δρόμου εἶχε παρέλθη, καὶ οἱ φυγάδες δὲν ἥδυναντο νὰ πιστεύσουν ἀκόμη, διότι ἡ ἀπελευθέρωσίς των ἦτο πραγματικότης. Ἐνόμιζαν διότι ὄντερούνται.

Καὶ δὲν είχον ἄδικον! Τὸ πρᾶγμα ἐκατανοῦσεν ἀπίστευτον ἄλλως τε χρείαζεται καιρὸς διὰ νὰ ἐξοικειωθῇ κανεῖς εἰς μίαν τόσον ἀπότομον μεταβολὴν τῆς καταστάσεως του.

Πέριξ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ πενταπλοῦ φορτίου του, τὸ πᾶν εἶχε μεταβληθῆ τώρα. Ἐξελθόντες ἀπὸ τὸ βραχώδες ἐνδιάτημα τῶν νάνων, εύρισκοντο ἡδη ἐντὸς συνδένδρου χώρου, ἐκτενούμενο πρὸς ἀνατολάς. Ὁ ἐλέφας ἐξέδικε τώρα μὲ θρεμμὸν βῆμα.

Ἡ αὐγὴ ἤρχισε μᾶλις νὰ ροδίζῃ εἰς τὸν ὄριζοντα. Περὶ τὰ τεσσαράκοντα γιλιόμετρα ἔχωριαν τοὺς λευκοὺς ἀπὸ τοὺς δημιούς των, καὶ οὐδὲν σημεῖον καταδίωξεως ἐφίνετο διπισθέν των. Ἡ σελήνη ἔλουεν ἀκόμη μὲ τὸ εἰρηνικὸν τῆς φῶς του; φυγάδες, καὶ τους ἔδογθει νὰ διέλθουν ἐν πλατύ παραποτάμιον, τὸ ὅποιον ὁ Γολιάθ ἐπέρασεν ἀδιστάκτως κολυμβῶν.

Ἡ δεσποινὶς Μρσσαί, τώρα ὅτε κατεῖχεν δόλους ἡ εὐτυχία τῆς ασφαλοῦς ἀπολυτρώσεως, ἐπρότεινε νὰ στέλουν ἔνα μύνημα φιλικὸν, νοερὸν μύνημα ἀδελφικῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς μαύρους, τῶν ὅποιων οἱ ἀποχαιρετισμοὶ

“Οἱ κακίμενοι! Οἱ διστυχισμένοι ἀνθρώποι!.. εἴπε μὲ τὰ δακρυαὶ εἰς τοὺς ὄφελούς. Πῶς ἥθελα νὰ τους ἐπερνα ὅλους

μαζὶ μας! Είναι φοβερὸν γά τους ἀφίνη κανεῖς εἰς τὰ χέρια τῶν θηρίων αὐτῶν!..

— Ἀλλοίμονοι! Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε διὸ αὐτούς, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἐκατομμύρια σὰν αὐτούς ὑποφέρουν τὰ ἴδια εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῆς δουλείας καὶ τῆς κτηνώδους βίας. Ἐδῶ ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ λόγος καὶ ἡ τίγρις τοῦ ἀνθρώπου.

— Πρέπει νὰ το πάρετε ἀπόφασι, καίρια Κοραλία, προσέθεσε φιλοσοφικῶς ὁ Λεγκέν. Ἡ θεσις τῶν μαύρων δὲν θὰ ἐκκλιτέρευε καθόλου, καὶ ὀντιμάκει μαζὶ τους.

— Βεβιώτατα, εἶπεν ὁ Μργαρόνα.

Εἶσαι πολὺ καλή, μικρούλα μου. Νομίζεις διότι δὲν ἐπρέπει νὰ τους ἀφίσῃς. Μή τι θήλεις νὰ κάμωμεν; “Ἀν εἴχαμε τούλαχιστον τὸ διάθεσι μας κανένα σιδηρόδρομον, μπορούσαμε νὰ τους πάρωμε μαζί. Ὁ καλός μας ὁ Γολιάθ ἀθηναγόρας μάλις βλέπεις, μόλις σηκώνει ἐμάς τους πέντε.

— Εχεις δίκαιον, Μργαρόνα, εἶπεν

ἡ δεσποινὶς Μρσσαί, ἀναστενάζουσα.

“Οσον συλλογίζομαι ὅμως αὐτούς τοὺς

δυτικούς μαύρους, δὲν εἰμπορῶ νὰ χρω ὅπως πρέπει τὴν ἐλευθερίαν μας.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, διότι ὁ Γολιάθ

οὔτε μισὸν παραπάνω δὲν θὰ ἡμοροῦσε

νὰ σηκώσῃ, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος γελῶν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θίλιψην τῆς

χάδελφης του. Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα

ἐγώ, ὅσον καὶ νὰ ἔπις, περνοῦμε γιὰ ἐλαφρὸν ἵππικον. Ὁ Λεγκέν ὅμως ζυγίζει μοναχὸς του 150 λίτρες. Ἀμέ σύ;

Μργαρόνα, πόσες; Ἀπάνω κάτω πάξεις ἐκατὸ κοιλά; Ἡ δηλι:

— Εἴκατὸ κοιλά!.. Βέβαια ἐκατὸ κοιλά!.. Σωστά.. Τί λόγος, καλέ!

— Βέβαια. Ποὺν φύγωμε ἀκόμη ἡ σου ἀρκετὰ παχιά, γυναικάρα, που λέει ὁ λόγος. Ὁ καθόρδες αἴρας ἀπὸ τότε

τὸ ὄρελησε, ἀ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔπις δχι! “Οσο καὶ νὰ είνε, ἀντὶ ἐπήγαντος τότε ἐδομήντα κοιλά, τώρα πηγανεῖς ἐκατὸ σίγουρα, καὶ ὀντὶ ἔξακολουθήσῃς νὰ παχαίνης ἔτσι, σὲ λίγο ὁ Γολιάθ δὲν θά σε βαστάρι πιά.

— Ὁ Γολιάθης εἶναι καλλίτερος ἀπὸ σένα καὶ μὲ ἀγαπάσι! εἶπεν ὁ Μργαρόνα, μὲ ἀθύον παιδικὸν γέλιο. Παληρόπατσι! “Ολο νὰ χωρατεύῃς θέλεις. Καὶ τὸν λόχου τὸ στόμα νὰ βρεθῆ, ποὺ λέει ὁ λόγος, δὲν θάφισης τὰ χωρατά! Κακά είνε τὰ φέματα δύως. Δὲν μού λέσ, ποὺ πηγαίνομε τώρα;

— Πρὸς νότον πάντοτε. Δὲν πῆρες εἰδῆσι ἀκόμη; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Επὶ τοῦ παρόντος δύως, ζέρει ὁ Γολιάθ ποὺ μας πάσι. Γνωρίζει καλλίτερά μας τὸν δρόμο. “Αφησέ τον λοιπὸν νὰ πηγαίνῃ.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς καταλαβίνει, διὰ τὸ φέμαν εἴκοσιευθῆ εἰς αὐτὸν τὴν σωτηρίαν μας, παρετήρησεν ἡ Κοραλία. Εἴδατε τί γύρους που κάνει; Πότε ἔχομε τὸ φεγγάρι δεξιῷ μας καὶ πότε ἀριστερά. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔννοοῦσα καὶ ἔγδιατι ἀλλάζει δρόμον κάθε στιγμὴ καὶ ζητεῖ πάντα νὰ περιπατή δίπλα στὰ ποταμάκια. Φύγεται δύως τὸ πάρον τοῦ κάμνεις ἐπίτηδες γιὰ νὰ μπερδέψῃ τὰ ἔγχη μας. Τὸ καΐμανό τὸ ζώον, τί καλὸς φίλος που είναι.

— Τὸ παρετήρησε καὶ ἔγώ πρὸ διλίγου, εἶπεν ὁ Γεράρδος. “Η φρόνησις τοῦ ζώου αὐτοῦ είναι ἀξιοθάμαστος! Κυττάτε τὸν χάρτην μου...”

— Καὶ ἔδειξε τὸν χάρτην, τσαλακωμένον διλίγου καὶ κηλιδωμένον ἀπὸ τὰς περιπετείας ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀλλ’ εὐχαριστίαν τώρα περιστότερη δροσία, παρὰ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ταγκανίκας; Δὲν είναι παράδοξον νὰ εὑρισκώμεθα εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην μοίραν νοτίου πλάτους... Κυττάτε τὸν χάρτην μου...”

— Καὶ ἔδειξε τὸν χάρτην, τσαλακωμένον διλίγου καὶ κηλιδωμένον ἀπὸ τὰς περιπετείας ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀλλ’ εὐχαριστίαν τῶν συναρμότων ἀκόμη, μὲ τοὺς χωραματισμοὺς εὐδιεκρίτους, μὲ τὰς μοίρας τοῦ πλάτους, μὲ τὴν χιλιομετρικὴν κλίμακα, μὲ δλα.

— “Ο χάρτης σου δύως δὲν εἰμπορεῖ νά

μας δεῖξῃ ποὺ εὑρισκόμεθα, παρετήρησεν

ἡ Κοραλία.

— Ακριβῶς, δηλι βέβαια. Θὰ ἔχεις αἰόλιμον ἔνα ἔξαντα διὰ νὰ πάρωμεν τὸ

ὑφίσιον τοῦ δηλίου, καὶ ἔκτος τοῦ δητὸν δὲν

ἔχομεν τὸ ἐργαλεῖον αὐτό, δὲν ήξερομεν καὶ τὴν ἀριθμή των τόπων, εἰς τὸν δηλίον εὐρισκόμεθα. Οπωσδήποτε,

καθὼς γνωρίζεις, μὲ τὸν πρόχειρον ἔξαντα μου, κατασκευασμένον ἀπὸ καλαμία,

προσπαθῶ κατὰ τὸ μεσημέρι νὰ προσδιορίσω ἐπάνω κάτω τὸ

ὑφίσιον τοῦ δηλίου. “Ολα αὐτὰ δύως είνε κατὰ προσεγγίσιν. Οπωσδήποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμνεις τὴν σηκώσην τοῦ θωπεύοντος τοῦ δηλίου της Κοραλίας.

— Όμως δηλι βέβαια!.. Βέβαια ἐκατὸ κοιλά!.. Σωστά.. Τί λόγος, καλέ!

— Βέβαια. Ποὺν φύγωμε ἀκόμη τὸν ὄρελησεν τοῦ παχιά, γυναικάρα, που λέει ὁ λόγος. Ὁ καθόρδες αἴρας ἀπὸ τότε

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΙ 6 ΕΙΚΟΝΩΝ

Παραπρήστε τὰς προκειμένας ἐξ εἰκ

